

[Statsministeren]

måtte sluttes uden resultat. Under forhandlingerne med de overenskomstansatte i den offentlige sektor har der også kunnet konstateres en meget betydelig afstand mellem parterne.

Regeringen må derfor lægge afgørende vægt på, at der både på disse områder og på de overenskomstområder, hvor der skal ske fornyelser i den kommende tid, gennemføres overenskomster, der hviler på de samme principper som dem, der bliver anvendt på DA-LO-området.

Samtidig er det afgørende for regeringen, at lovgivningen på lønområdet ledsages af en fortsat stram pris- og avancelovgivning. Derfor vil der i dag blive fremsat forslag til en lovgivning, som forlænger alle kollektive lønoverenskomster og -aftaler, som er opsagt, eller som kan opsiges til udløb inden 1. april 1980. Forlængelsen sker for en toårig periode. Der vil endvidere blive fremsat forslag til lov om begrænsning af avancer og af lønstigningers indregning i priserne.

Loven skal gælde for hele overenskomstperioden – altså til den 28. februar 1981 – og den indfører et absolut avancementstop både for varer og for tjenesteydelser. Samtidig foreslås det, at kun overenskomstmæssige lønstigninger kan indregnes i priserne. Endvidere begrænses udbetalingen af tantiemer, vederlag, bonus og honorarer i to år.

Det er naturligvis ikke nogen let opgave at udforme en overenskomstlovgivning, som tilgodeser alle de hensyn, der nødvendigvis må tages i den nuværende vanskelige situation.

På den ene side må det være magtpåliggende for regeringen, at overenskomstafslutningen sker inden for rammer, der gør det muligt at fastholde det hovedsigte for den økonomiske udvikling, som regeringen gav udtryk for, da den blev dannet.

På den anden side var det – og det gælder også af hensyn netop til denne målsætning – afgørende at formulere en løsning, som ikke blot hindrer iværksættelsen af de varslede konflikter, men som også kan skabe ro og stabilitet på arbejdsmarkedet i de næste to år.

Det forudsætter, at vi vedtager en lovgivning, som kan opnå forståelse og tillid hos de mennesker, som lovgivningen direkte vedrører.

Det er disse hensyn, vi har søgt at forene gennem en toårig forlængelse af overenskomsterne.

I det store og hele er der tale om en uændret forlængelse af de kollektive overenskomster. Dyrftsreguleringen bevares, men i stedet for udløsning af de to indefrosne portioner forhøjes feriepengene med 2½ pct. fra 1. september i år. Svarende hertil gives der yderligere to dages ferie i 1980 og en uges ferie fra og med 1981. Jeg tror, det er goder for lønmodtagerne, som man vil påskønne.

Herudover forhøjes garantibetalingen med 1 krone og 20 øre fra 1. marts i år, og med virkning fra 1. marts 1980 kan der inden for DA-LO-området aftales forbedringer inden for en ramme på 225 mill. kr., forbedringer, der først og fremmest skal komme de lavest lønnede til gode og bruges til at rette skævheder op med. Det samme princip fra DA-LO-området overføres til alle de øvrige overenskomstområder, både i den private og i den offentlige sektor.

Ændringer, der allerede er aftalt – og det gælder især det, vi kalder de specielle krav – skal respekteres. På områder, hvor de specielle spørgsmål ikke er forhandlet færdig, afsættes et beløb til løsning af spørgsmålene og igen efter de samme principper som på LO-DA-området.

For de offentligt ansatte bliver der tale om en løsning efter de samme principper, men de senere års udvikling har skabt visse skævheder, som regeringen har fundet det nødvendigt at rette op på. Derfor afsættes der en pulje på 1 pct. til løsning af specielle spørgsmål og opretning af skævheder inden for dette område. Ligeledes gennemføres der en forhøjelse af taktreguleringens dækningsgrad fra 0,5 til 0,75.

Disse forslag frembyder efter regeringens opfattelse vilkår, som lønmodtagerne under de nuværende forhold må kunne affinde sig med.

De beregninger, regeringen har foretaget, viser, at der vil blive tale om en svag stigning i reallønnen. En del af denne reallønstigning gives i form af forlænget ferie, men også derudover bliver der tale om en stigning – om end beskeden – i reallønnen.

Der er altid store betænkeligheder ved at løse overenskomstforholdene ved lov. Der var imidlertid efter regeringens vurdering ingen vej udenom, og med det indhold, vi nu